

בכורות פרק ג הלוקח בהמה דף כו

לשורך ולצאנך שהוקש בכור צאן לבכור אדם שצריך להמתין 30 יום, אבל בשור כתוב 'כן תעשה' להוסיף זמן וחכמים שיערו 50 יום כמו ביכורים שבאים בשבועות 50 יום לאחר בישולם בפסח. ר' יוסי אומר שהטיפול בבהמה דקה הוא 3 חודשים משום ששיניה דקות ואינה יכולה לאכול עשב וצריכה לאמה.

במשנה מובא מחלוקת בצמר שנפל מבכור בעל מום דעת חכמים שאסור בהנאה ודעת עקביא בן מהללאל שמותר, ר' יוסי הסביר שנחלקו לאחר שהבכור מת אבל אם הבכור נשחט לכו"ע הצמר מותר בהנאה, ר' יהודה אמר שנחלקו אם הבכור נשחט אבל אם הבכור מת לכו"ע הצמר אסור בהנאה, המשנה סתמה בסופה כדעת ר' יהודה בשיטת חכמים שצמר מדובלל בבכור שנשחט כלומר שנתלש מהעור ועדיין מחובר בצמר אם נראה כחלק מהגיזה מותר אגב השחיטה אבל אם נראה נפרד אסור כדין צמר נפרד, ר' נתן אמר שכל צמר שאינו שוכב יחד עם שאר הגיזה אלא בולט למעלה נחשב למדולדל וריש לקיש אמר שלא יתכן גיזה שכולה ישרה אלא רק אם שני קצוות הצמר מקופלים כלפי חוץ נחשב נפרד.

צמר שנתלש מחטאת ואשם מותר בהנאה שאין חשש שישהה ולא יקריב אותם בשביל להנות מהצמר היות והם מכפרים על האדם, בבכור חששו וגורו שמא ישהה היות ואינו מכפר, בעולה הסתפקו האם משום שעיקרו אינו לכפרה אלא נדבה יש חשש שישהה או שהיות ומכפר על ביטול מצוות עשה לא ישההו.

הדרן עלך הלוקח בהמה

פרק ד עד כמה

בכור תם ניתן לכהן להקרבה על גבי המזבח ובזמן הזה שאין מזבח ממתינים שיפול בו מום, בכור בעל מום ניתן לכהן לאוכלו בכל מקום שירצה. בכור תם בזמן הזה חייב הבעלים לטפל בו עד שיגדל, בבהמה דקה 30 יום ובבהמה גסה 50 יום שכתוב **"בכור בניך תתן לי, כן תעשה"**